

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 19 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Tajnikovo poročilo o delovanji „Matice Slovenske“.

v dobi od 28. aprila 1886 — 13. aprila 1887.

Doba od zadnjega rednega velicega zbora zvršila se je za naše društvo precej ugodno. V mirnih sejah je reševal odbor predmete, ki so se tikali v pretečeni dobi društvenega življenja in obstanka. V zmislu društvenih pravil sta v ta namen sestavljena odseka, gospodarski in pa književni, v prvi vrsti poklicana, o vseh važnejših zadevah, ki se tičejo društvenih namenov, posvetovati se in nasvete dajati. Odboru je le naloga dana, dotične nasvete po najboljšem prepričanju v društveno korist spreminjati v sklepe. Poprijel se je tedaj nazora: odseka, gospodarskemu in književnemu, bodi prepuščena, važnejša naloga: pripravljati za društvo imenitnejše nasvete, o njih preudarjati in posvetovati se; odbor jih le rešuj in v sklepe spreminjaj. Odseka naj bi se tedaj pogostejše shajala, ker jima pripada več in važnejšega dela. Odbor ima mimo tega ondi svojo prvo in zadnjo besedo, kjer mu je po pravilih izključljivo dana. Z ozirom na povedano je imel odbor v pretečeni dobi le tri seje, namreč: 12. maja, 9. oktobra 1886. in 12. februarja 1887; odseka pa: gospodarski mimo pogostih krajših razgovorov jedno daljšo sejo 27. januarja in književni tri, namreč: 26. maja, 3. novembra 1886. in 11. januarja 1887. Niti v področje odborovo, niti v ono obeh imenovanih odsekov spadajoči predmeti, ki so se pa vender manj ali več tikali Matice, treba je bilo reševati v pododsekih navlašč za to osnovanih. Take pododseke si je osnoval, oziroma še imel odbor v Kopitarjevi zadevi in pa v zadevi izdavanja staroslovenskih spominkov. Da se ves nepotreben aparat primerno skrči, pri vsem tem pa stvar vender ne trpi, določilo se je književnemu odseku število sedmih, gospodarskemu pa število treh članov. V književnem odseku naj bodo šolniki, zastopniki vseh tukajšnjih srednjih in pa nižjih šol. Skušnja uči, da redoma ne kaže odsekom privzemati unanjih članov, deloma ker sploh večinoma ne utegnejo, deloma ker je včasih nujna rešitev katerega nepričakovano došlega predmeta najboljšo sredstvo.

Glavni nalogi društveni, izrečeni v 1. §. dr. pr., Matica pripomaga slovenskemu ljudstvu do višje naobraženosti z vsakoletnim izdavanjem primernih in v pristopni slovenščini pisanih knjig, skušal je odbor po moči ustrezati. Matica je izdala lani troje društvenih knjig, toliko obsega, kakor še nikoli poprej. Društveniki so dobili 1. Letopis za l. 1886. Uredil Fr. Levec. 8° 302 str. 2. Ljubljanski meščanje v minulih stoletjih. Spisal Ivan Vrhovec. 8° 283 str. 3. Koča za vasjo. Iz poljskega po Kraszewskemu prevel L. Gorenjec-Podgoriški 8° 323 str. Letopis imel je isto obliko, podobno sestavo in vsebino s prejšnjimi že običajnimi Letopisi. Zbornikovim željam, naj se mu obseg primerno krči, skušalo se je po moči ustrezati. — Z „Ljubljanskimi meščani“ podala je Matica svojim društvenikom knjigo kulturnohistoričnega obsega, ki je menda dobro došla. Želji, v zboru že večkrat poudarjani, naj bi Matica izdajala vsako leto tudi kaj leposlovnega, mislil je odbor vsreči s tem, da je izdala Matica „Koča za vasjo“. Omenjena knjiga je izšla kot 1. zvezek „Zabavne knjižnice“ v manjši, takim knjigam priročajši obliki. Leposlovna tvarina s „Potovanjem okolo sveta“ započeta, z „Lovčevimi zapiski“ nadaljevana, ima se sedaj vnovič in dosledno nadaljevati.

Tudi letos izda Matica troje knjig. 1. Letopis za l. 1887 v običajni sestavi in če mogoče, še bolj skrčenega obsega, kar se tiče poročila o društvu samem; urednik mu bo prof. Levec. 2. Kot II. zvezek „Zabavne knjižnice“ Gogoljeve „Mrtve duše ali Čičikove doživelosti“ v L. Gorenjca prevodu. Prevod je skrbnejši, jezik glajši, kakor pri Koči za vasjo: Knjiga bo obsegala 16—18 tiskanih pol. 3. Kot tretjo knjigo ima odbor na razpolaganje dr. Lampetov „Uvod in priprava v modroslovje“ na popularni podlagi in preračunjeno tudi za nestrokovnjake, da se seznanijo s prvimi in glavnimi pojmi te mej Slovinci še malo poznane vede. Knjiga ima obsegati krog 10 tiskovnih pol, rokopis pa izgotovljen biti čez mesec dni. — Da se nepotrebnim zamudam izogne in društvenikom boljše postreže, ukrenil je odbor, da naj se tudi letos tiskarsko delo razdeli mej tri tiskarne, s katerimi se imajo o svojem času skleniti glede cene natančno

določene pogodbe, da ne bo pri izplačevanju nobenih zadržkov.

Z rokopisi je Matica precej dobro preskrbljena. Nekaj, kar jih je bilo že lanskemu Letopisu namenjenih, jih je bilo treba prihraniti za letošnjega. Ker se je namreč tvarina drugim knjigam nepričakovano nakopičila, je morala biti vsebina Letopisu nekoliko bolj kratka, kakor je odbor prvotno nameraval. Razven teh rokopisov dobil je odbor tudi še nekoliko družih, nekaj mu jih je pa še obljubljenih. Kakor v družih letih, bil je poziv pisateljem slovenskim glede primernih doneskov za Letopis tudi lani v Letopisu objavljen, in po časnikih v drugič ponatisnen. Odbor dobil je tudi sicer dosti ponudb in vprašanj, bi li Matica vsprejela sestavke te in te vsebine. V vseh taci slučajih ravnal se je pa po skušanju najboljšem načelu, oziroma sklepu: naj pošljejo ponudniki svoje spise že izgotovljene na ogled, v pretres in oceno; naprej se društvo ne more in ne sme nikakor vezati. Nekaj taci ponudb je bilo tudi že a priori odbitih, nekaj na ogled poslanih spisov, ki so jih strokovnjaki pregledali in ocenili, vrnenih, ker neso ugajali.

Da večjemu številu društvenikov ustreže, prireditelj je odbor vnovič nazoru, naj Matica izda vsako leto kaj beletrističnega. Tej stroki bodi posvečena posebna knjiga, katerej bodi priročajša oblika male osmerke. Te vrste gradivo naj izhaja vsako leto v posebnih zvezkih pod splošnim naslovom „Zabavna knjižnica“. Ker bi bilo jako želeto, da se že skoro poda na tem polji kaj izvirnega, razpisala je Matica, da si preskrbi v ta namen potrebnega in primernega gradiva, častni darili za dva najboljša pri-povedna spisa. Darili se imata izplačati iz obresti „Tomšič-Jurčičeve ustanove za literarne namene“, katera je v novejšem času v društvenega odbora oskrbi.

Javnemu mnenju ustrezajoč se je odbor v principu tudi že za to izjavil, da Matica izda v posebni knjigi Erjavčeva pripovedna dela. Književnemu odseku je izročena naloga, da vse v ta namen potrebno ukrene, da knjiga izide kot posebna društvena knjiga za 1888. leto.

Društvo se od leta do leta na zunaj močnejše razvija. Število društev in znanstvenih zavodov, s

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisal Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Osmo poglavje.

(Dalje.)

Lidija pa še ni bila dospela do te stopinje brezupne udanosti; ona se v šoli nadlog in prevar še ni bila naučila one mirne in voljne potrpežljivosti, ki iz krščanske vere izvira. Nje duh tudi ni toli lahko prenašal ponižanja in sramote, katero je bil Ivan vsej rodbini nakopal; porabila je predpravo starejše sestre ter mu je hudo očitala njegove napake in se mu kaj zaničljivo izrekala o njegovih malopridnih tovariših, zlasti o Martinu Bobu, kateremu se je bil še le v novejšem času pridružil.

Ivan ni mogel tajiti, da ga je Bob zamotal v zadrge, pa prepričan je bil tudi ter je priznaval s toplo hvaležnostjo, da ga je Bob kaj spretno in premeteno zagovarjal in ga konci prebite noči na straži popolnem osvobodil.

Na vsako novo zatožbo, s katero je razsrdjena Lidija hotela mu prijatelja počrniti, odgovarjal je

redoma in brez obotavljanja: „Vsaakor je Bob kaj blagosrčen dečko, ki mi je pomagal, ko so vsi drugi mislili na to, kako bi se sami iz stiske spravili.“

Tako v obče ona dogodba ni pomanjšala, ampak le pomnožila je upliv, katerega je bil premeteni in mnogo izkušeni klatež na mladega in nepokvarjenega tovariša pridobil. Zadnji pa se je bil že davno odtegnil vsemu nadzorništvu od strani matere, ter je bil še manj voljan, ravnati se po Lidijinih ukazih; podobno je bila, da ni priznaval druge oblasti nego mestno redarstvo, katerega se je vsled ondanje skušnje močno bal.

Dečko ni res prav nič maral za skrivne bolečine, ki so se na milem obličju njegove matere izraževale, tudi se ni zmenil za neprestano očitanje od strani razžaljene svoje sestre, še manj pa za slabi glas, na katerem je bil pri vseh sosedih; le jednemu uplivu se uporni duh nikakor ni mogel ustavljati. Jedno oko mu je sledilo, če prav ni bil blizu njega, jeden glas je slišal, če prav ni govoril, in jedna mehka ročica ga je lahko odtegovala lahkomiselnim potom. Milo in brez vsega šuma prešinil ga je čudoviti čar. A dečka surova priroda postajala je milejša in njegovo srce udajalo se je

svetemu spoštovanju, ko je slušal sladke, ljubeče besede svoje bolne sestre Roze ali pa je gledal malehno, silno izhujšano nje telo.

Bolna ta sestra jedina ga je bila po onej nesrečnej napaki vsprejela z duhom, ki potrtemu in skesanemu srcu odpuščanje, ljubezen in upanje nudi. Pomolila mu je malo tresočo roko ter je s solzami v velikih modrih očeh pritislila njegovo roko na svoja mrzličasto vroča lica ter mu je s pretrganimi besedami šepetala: „Ti pač nobeno noč ne bodeš več Roze zapustil.“ Dečko pa je glavo položil na nje zglavje ter je grenko jokaj, če prav je jedina Roza za to vedela.

V njegovem srci je bila struna, katere skrivno pero je znala le ta mala bolnica zadeti. Sredi ropota in šuma je ta mili žalujoči glas čestokrat končal ves razpor. In tako se je godilo rečeni večer. Ko je Lidija vsa razburjena hotela prijeti za kljuko pri durih v materino sobo, ustavil jo je nenadoma Ivan, ki je po neposredno viharjem očitanki z milim glasom vskliknil: „Pst! Lidijca, ne delaj ropota! Najbrže spi Roza; dremala je že, ko sem bil odšel.“

V nizko, slabo razsvetljeno in uborno prodajalnico so neposredno držale duri, katerih gorenji

katerimi zamenjuje svoje knjige, se vsako leto nekoliko pomnoži. V zadnjem času se je ponovila književna zveza z Matico Hrvatsko in je naša Matica prejela na ta način veliko zbirko lepih hrvatskih knjig, za kar se je o svojem času spodobno in primerno zahvalila. Od angleškega društva „American philosophical society“ ji je došlo častno vabilo k mejsebojni zameni društvenih pojavov, kateremu je z veseljem pritrnila. Tudi iz privatnih poročil je pogostokrat posneti, da ji simpatije od dne do dne rasto.

Lani je odbor sklenil, da se ima poročilo o društveni knjižnici sestaviti in knjige v Letopisu objavljati. V lanskem Letopisu je izšlo kot prva serija poročilo o slovenski knjižnici, kateremu je povzeti, da ima matična knjižnica 329 slovenskih knjig v 628 delih, oziroma zvezkih, snopiščih in letnikih; razven tega pa še več zemljevidov, ki so izšli v društveni zalogi v raznih letih ob enem z običajnimi društvenimi knjigami. Poročilo se ima v letošnjem „Letopisu“ primerno nadaljevati.

Društvena knjižnica je lani narastla za 461 knjig, zvezkov, časopisov itd. (l. 1885 za 190; l. 1884 za 191). Dobila je pa 240 knjig vsled daril in 221 po zameni. Po jeziku je bilo prirastlih knjig največ, 220, čeških (večinoma zasluga g. Lega), 122 ruskih, 74 hrvatskih (v prvi vrsti „Hrvatska Matica“), 18 slovenskih, 7 srbskih, 4 sorbske, 3 bolgarske, 3 latinske, 2 poljski in 1 angleška. Za vsa darila so šle darovalcem iz predsedništva primerne zahvale, zamenjevalcem je pa društvo seveda redno pošiljalo svoje društvene knjige.

Stanje književne zaloge je bilo koncem leta 1886. naslednje: Knjižnica je štela 17.686 iztisov knjig in 8.374 zemljevidov. Skupna vrednost po prodajalni ceni bi znašala 12.372 gld. 61 kr. Ako pa odbijemo šolskim knjigam 20%, ki se dovoljujejo knjigotržcem, nešolskim knjigam pa in zemljevidom polovico, kar utegne biti približno pravo, znaša faktična vrednost književne zaloge 7241 gld. 89 kr., od katerih pride na šolske knjige 2814 gld. 89 kr., na nešolske 4005 gld. 27½ kr., na zemljevide 421 gld. 72½ kr. Skupilo od založnih knjig je znašalo lani blizu 270 gld., in sicer z malo izjemami večinoma šolske knjige. Rastlinstvo in Geometrija poudeta v katicah petih letih; tudi za Somatologijo se ni ravno bati; Erjavčevega Živalstva je pa v tretjem natisu še na ostajanje. Bolj mlačna je bila, kot naravno, kupčija z nešolskimi knjigami. Mestu da ji v zalogi mrtve leže in, da jih spravlja s pridom polagoma mej svet, jih je Matica tudi lani v večjem številu podarjala raznovrstnim učenim in poučnim zavodom, pa tudi privatnim osobam na njih prošnjo, ter poklonila na ta način več stotin knjig, ki bodo obdarevanim več ali manj koristile. Pri darilih je bilo odboru vodilo, da so bili prošnjiki člani, ali, da so se vsaj zavezali da v kratkem društvu pristopijo. Jednaka je bila tudi z zemljevidi in jih je odbor ponudil „Nerodni šoli“, da z njimi razpolaga in jih pošilja šolam po deželi. Razmerje mej društvom in knjigotržci je ostalo neizpremenjeno; nekaj prošnji glede knjig v komisijo je bilo treba dosledno v nemar puščati.

Kot literarno društvo je Matica tudi v zad-

nji dobi obračala svojo pozornost na vse slovenske in pa slovanske slavnostne prilike, kedar in kakor se ji je zdelo primerno: simpatično pozdravljala literarne uspehe bratskih narodov slovanskih; k spomenskim slavnostim vabljenava vabila dostojno reševala, literarno vzajemnost pospeševala, sploh za to skrbela, da se društvo na zunaj pokaže v spodobni obliki. Najnovejšemu častnemu članu, ki ji je podaril tudi nekaj dragocenih knjig, poklonila je povodom preselitve iz Peterburga na Dunaj lično izdelano častno diplomu. Svoja neumorna sotrudnika, Frana Erjavca in Božidara Raiča, je prav primerno v zadnjič počastila. Čestitala je zlatomašniku in vrlemu delavcu na literarnem polji, up. prof. Jos. Muršecu k njega osemdesetletnici. Predsedniku „Maticice Hrvatske“, pl. Kukuljeviću-Sakcinskemu čestitala je brzojavno k petdesetletnici njegovega literarnega delovanja. Praznovanja 100 letnice po R. Boškoviču v Zagrebu udeležila se je Matica po svojem članu in akademiku prof. Valjavci. — Kopitarjev odsek se je pomnožil z zastopniki deželnega in mestnega odbora in dobil od svojega Dunajskega zastopnika g. Navratila novih informacij. Osnovni se je v zadnjem času tudi poseben odsek za zgradbo spominka Vodniku. Misel šla je iz pisateljskega podpornega društva; vsled posebnega vabila je odbor volil tudi zastopnike v ta odsek in v principu pritrnil ideji, da se ima Vodnikov zaklad, ki ga oskrbuje Matica, v ta namen porabiti.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. aprila.

V ponedeljek bil je važen **vojaški svet** na Dunaji, kateremu je predsedoval cesar. Soveta so se udeležili vojni minister, načelnik generalnega štaba in načelniki oddelkov vojnega ministerstva.

Češki deželni odbor izdelal je načrt zakona o urejenju uradnega in poslovnega jezika pri deželnih uradih. Načrt bode sedaj predložen vladi, da o njem izreče svoje mnenje, in v jeseni ga bode predložil deželnemu zboru.

Vnanje države.

Splošni **evropski položaj** se je poslednje tedne nekoliko zboljšal, vendar pa ne smemo biti preveč optimistični. Vsak čas se lahko kaj prigodi, kar bi utegnilo motiti evropski mir. Bolgarsko vprašanje še sedaj ni rešeno in se še tudi tako hitro rešilo ne bode. Vsak čas se lahko v Bolgariji kaj prigodi, kar bi dalo povod evropski vojni. Odnosaji mej Nemčijo in Francijo so še vedno napeti. Nemški listi še vedno pri vsakej priliki napadajo Francijo. Da se boj mej Francozi in Nemci ne začne, temu je vzrok samo to, da niti v Berlinu, niti v Parizu dobro ne vedo, kam bi se v odločilnem trenutku obrnila Rusija. Zaradi afganskega vprašanja se pa lahko vsak čas vname boj mej Rusi in Angleži. Mir se najbrž ne bode dal več dolgo ohraniti, naj se sklepajo še tako alijance za ohranjenje miru.

Bolgarsko regentstvo si jako prizadeva ohraniti si naklonjenost vojske. Zategadelj so pa posebno ozira na koristi častnikov. Sedaj je 26 kapitanov imenovalo majorji in v treh mesecih jih bode pa še 86. Tako mnogobrojno avansovanje častnikov bode pa pač v veliko škodo financam, ki že tako neso bač blišče. Francoski listi so izve-

deli iz Sofije, da je položaj regentstva jako omanjan. Stambulov in Radoslavov se ne moreta sporazumeti, kedar naj se skliče narodno sebranje. Ministerski predsednik Radoslavov ruje na skrivnem proti regentstvu. To je prav lahko mogoče. Ko je Radoslavov bil v Karavelova ministerstvu pravosodni minister, je tudi pri knezu vedno intrigoval proti ministerskemu predsedniku. Ko pa le ni mogel z lepa Karavelova spodriniti, je pa izstopil iz ministerstva. Regenta Stambulov in Mutkurov odpujeta v Plovdiv, da se prepričata, kakšno mišljenje vlada v Vzhodnej Rumeliji. Kakor se z Dunaja poroča v „Daily News“, bode najbrž sedaj knez Lobanov, ko se je vrnil iz Peterburga, Dunajski vladi naznanil novega kandidata za bolgarski prestol in ta je vojvoda Leuchtenberg. Kalnoky ga bode sporočil Stojlovu, ki bode potem takoj odpotoval v Sofijo.

Kakor se kaže, začenja se **nemškega** kancelarja prijateljstvo s papežem že ohlajevati. Oficijozna „Post“ že misli, da se je vlada Rimu že preveč udala in priporoča, da bi narodni liberalci in konservativci vzajemno postopali v zbornici poslancev, ko pride cerkvena predloga na vrsto in zavrgli odstavek, ki dovoljuje redovnikom in redovnicam zopet naseljevati se v Prusiji. — Policija je v Metzu zaukazala, da morajo vsi plakati, tudi privatni, ki se nabijajo po ulicah, biti nemški. Nemškemu tekstu se sme dodati francoski prevod, toda nemški tekst mora imeti prednost. S takim ukazom pač ne bode Nemčija se priljubila Alzačanom.

Angleški liberalci močno agitujejo proti irskemu zakonu, katerega je vlada predložila zbornici. Po meetingih in društvijskih sklepajo resolucije proti omenjenemu zakonu. Vidi se, da večina angleškega naroda ni več za sedanjo vlado. Posebno je nekda Chamberlain s svojimi pristaši zgubil ves upliv. Skoro nedvomno je, da bodo pri novih volitvah v parlament zmagali Gladstonovci.

Znani pomadjarjeni žid Vambery priobčil je „N. Allg. Zeitung“ obširen članek o **afganskem** zadevah. Vambery je dlje časa potoval po Srednji Aziji in so mu tamošnji odnosaji precej znani. Vender pa njegovim spisom ne gre velike vere, ker je strasten nasprotnik Slovanom. Da Rusi neprestano intrigujejo proti Angležem sklepa Vambery iz tega, da so v Peterburgu prijazno vsprejeli afganskega princa Iskandra hana. Ta afganski princ je že mnogokrat menjal svoje politično prepričanje in se je mnogo klatil po svetu. Sin je leta 1862 v Heratu v boji proti Dost Mohamed hanu palega sultana Ahmeda Džana, ki je bil perzijski vazal in tedaj sovražnik Barikzai jem. Heratci so ga jako spoštovali. Imenovani sultan je imel dva sina, starši je bil šah Nuvaz drugi pa Iskander. Ko je bil Vambery v Heratu bila sta princa v ujetništvu Šir Alija, ki je z njima jako grdo ravnal. Šah Nuvaz umrl je v ujetništvu, Iskander han je pa ušel v Boharo, kjer je stopil v službo pokojnega emira ter se na čelu afganskih prostovoljcev bojeval proti Rusom. 1862 leta je pa omenjeni princ pobegnil jo iz Bohare in se je na strani Rusov bojeval proti Boharcem. Iz Taškenda, kjer se je seznanil z evropsko kulturo in postal ruski častnik, odšel je v Peterburg in poskusil svojo srečo v gardi. Kmalu se je naveličal življenja v Peterburgu in odšel je v London. V Londonu ga neso posebno prijazno vsprejeli in so ga slabo podpirali z denarjem, zategadelj je kmalu ostavil Anglijo. Potikal se je potem po raznih evropskih stolicah. Nekaj časa je v Parizu izdajal časopis v perzijskem jeziku, v katerem je napadal Angleže. Iz Pariza šel je v Carigrad, od tod v Perzijo in Indijo, sedaj pa je prišel v Peterburg, kjer ga je car vsprejel v avdienci. Vambery misli, da bode Iskander Rusom v Aziji le malo koristil. Pred 25 leti so ga Heratci res radi imeli, a sedaj so ga popolnem pozabili. Mnogo več bi pa bilo po-

del je imel oknice, tako da se je iz ulice skozenj svetilo. Kolikor zelo previdno je Lidija odprla duri in ustopila, vendar je zazvončkal zvonček nad udom. Postala je za trenotek, da bi se zvonca glas izgubil; potem je šla v drugo sobo k materi, katera je bila zmiraj jej prijetni glas zvončeka slišala, ter je hitela, da bi ustopivšemu kupcu postregla.

„Kaj, Lidijca! ali si ti?“ vzkliknila je tiha žena bolestno se zasmehljaje; dasi ravno jo je varala nada, da najde kupca za svoje blago, vendar se je pri pogledu svojega otroka materino srce močno radovalo. A smehljanje je naglo izginilo z bledega obličja, skrbno jo je pogledala in z bojzljivim glasom rekla: „Kaj pa je, dete drago? Kako si mokra! Pojdi sem v zadnjo sobo! V peči gori!“ In šla je v malo sobo za prodajalnico, Lidija pa jej je sledila počasi stopaje in s tresočimi ustnami. Bil je le gol zaboj brez preprog, s slabim in revnim pohišjem pa nezdravim zrakom. Ogenj, v peči pokajoč, bil je še le prižgan, kajti velik kotel na njem še ni vrel in zrak po sobi je bil mrzel. Lidija je položila klobuk na mizo, usedla se na stol tik nje ter je zamišljeno zrla v ogenj. Mati je mešala po kotlu. Obe sta molčali, nazadnje je Lidije globok vzdih tihoto pretrgal.

„Povej mi, kaj se je zgodilo,“ rekla je gospa Hopova. „Pripetilo se ti je nekaj neprijetnega in prav jednako je, ali to precej ali pa nazadnje zvem.“ To govorivši stegnila je roko ter počasi in tiho zaprla duri, ki so v malo spalnico držale. Ker je Lidija še vedno molčala, pristavila je mati: „Ali si službo odpovedala?“

„Tega še ne!“ vzkliknila je Lidija, ki je sama sebi doslej le siloma gospodovala; a sedaj je popolnem onemogla ter je jokaje rekla: „Toli hudo še ni, in ljubo bi mi bilo, da bi ta večer ne bila sem prišla. Ne vem, zakaj sem prišla, le — le —“ Pri tem si je z rokami zakrila obraz ter je jela tako grenko se jokati, da ni mogla več besedice spregovoriti.

Uboga mati je bila vsa v skrbeh ter je, oči uprši v otroka, prav brez zavesti nadaljevala svoje delo pri peči. Nekako prijavjeni in izkušeni značaj pa dolga navada jej nista dopuščala, da bi bila očitno kazala svoje skrbi in muke. A nje sočutje je bilo kljubu temu prav prisrčno; sedaj pa sedaj je izustila nekaj pretrganih besed, ki so hčer tolažile ter jo pozivale, naj jej žalostni novi dogodek naznani.

Ko se je bila deklica popolnem izjokala, pazila je na materine besede: „Pojdi no, Lidijca! ne

jokaj se no, Lidijca!“ Nazadnje vzdignila je glavo, obrisala si solze na mokrem lici in približuje se peči izzula se je ter mokre nožice položila na ognjišče. Osrčena po tem ugodnem znamenju usedla se je gospa Hopova na nasprotni stol ter je kmalu poslušala, kako jej je zgovorna Lidija pojasnovala hudo razburjenost svojega srca. Sedaj se je tudi sama pomirila prepričavši se, da ta nenavadna razburjenost izvira iz dosta manj pomenljivih vzrokov, nego si je nje živa vobraznost prej jih slikala.

Pri vsem tem je bila uboga žena močno ginena, ko je slišala nadrobno naštevati vse krivice, katere je moral nje otrok pretrpeti. Tudi je precej pritrnila sumpji in strahu, katera je Ivanova svoja glavnost Lidiji izbudila, kajti tudi o tem je hči materi nemudoma obširno poročala.

Ko bila bi Lidija junakinja, ko bila bi le duhovita deklica, ne bila bi pribežala z mnogovrstnimi skrbmi k materi, odtegnila bi se bila bivališču reve in boleznim ali pa bi bila radostnega lica sem došla; s tančico bila bi zagrnila lastne skrbi ter bi bila premišljevala Ivanovo naklonjenost k slabi tovaršiji, predno bi bila materi srce užalila ter jej morebiti napravila slabo noč, ko jej je o njegovej silovitosti in neumnosti govorila.

(Dalje prih.)

magano Rusom, ko bi mogli dobiti Ejuba hana, bivšega guvernerja v Heratu, kateri je v poslednji afgansko-angleški vojni nekajkrat Angleže naklestil in ga zategadelj Afgani jako spoštujejo. Res ga je pozneje angleški general Robert zmagal, toda zategadelj ga Afgani nič manj ne čislajo. Sedaj ga ima perzijski šah zaprtega in Angleži mu zategadelj plačujejo precejšnjo vsoto na leto. Ruski diplomatom se dosedaj ni posrečilo, da bi Perzijce pregovorili, da bi Ejub hana izpustili. Morda se bode Rusom posrečilo sedaj osvoboditi Ejub hana, ko so svojega dosedanjega poslanika v Teheranu Melikova zamenili z Dolgorukim. Novi ruski poslanik bode pač vse sile napel, da bi osvobodil Ejub hana. Vambery misli, da najbrž vse njegovo prizadevanje ne bode imelo drugega uspeha, kakor da bode perzijski šah od Angležev zahteval še večji znesek za Ejuba na leto, ki mu ga bodo tudi dovolili. Sedaj Angleži plačujejo zanj 12000 funtov na leto. — Ruski listi mislijo, da Rusiji ni treba imeti nobenih skrbi zaradi notranjih zmešnjav v Afganistanu. Ko bi Angleži je porabili v to, da bi si prisvojili vzhodni del Afganistana, bodo pa Rusi zapadni del. Za Rusje so razmere še ugodnejše nego za Angleže, ker imajo prvi bliže do Herata, nego poslednji do Kandaharja ali celo do Kabula. „Novoje Vremja“ misli, da mora Rusija vsekako zahtevati, da se meja pomakne do Kelifa, kjer izvira reka Uzgon, ki je važna za namakanje Amu-Darij-kega ozemlja. Če primerjamo izjave angleških in ruskih listov, pridemo do sklepa, da bodeta prej ali slej Anglija in Rusija si razdelili Afganistan. S tem pa zmešnjave v Srednji Aziji še ne bodo končane, ampak se začne mej njima še le prava borba za gospodstvo v Aziji.

Dopisi.

Z Goriškega od Vipavske strani 13. aprila. (Javna bolnica in blaznica v Gorici.) Veliko sem že bral in slišal o interpelaciji, katero je bil stavil dr. Aleksij Rojc v poslednjem zasedanju v goriškem deželnem zboru. Zdaj je prišla kot volilcu poslanca dr. Rojca ta interpelacija v obliki brošure tiskana tudi v moje roke. Reči moram, da sem se zavzel in prestrašil, ko sem prebral ta skozi in skozi jedrnat sestavek. Prestrašil sem se, sam ne vem, iz kolikernih vzrokov. Ne morem povedati, ali sem se bolj zavzel zastran vedanja deželnega odbora in zbora goriškega nasproti postopanju dr. Rojca, ki je toliko važno stvar spravil pred svet; ali pa me je morda bolj groza spreletela, ko sem si predstavil bolnike in siromake na duhu, ki so se iz naše dežele zahajajo v Goriško javno bolnico in blaznico. Naj si bode kakor koli: žalostno je, da je v obče možno trpeti tako stanje zavoda, kakor se razkriva pod Rojčevo kritiko, in strašno je misliti, da se je pokazalo tu deželno zastopstvo leta in leta na škodo deželi in človečnosti mlado in končno, da se je isto zastopstvo obrnilo z mržnjo proti tistemu, ki je imel prvi pogum, da je stvari razkril, kakršne so, in da je možem, deželnim zastopnikom, povedal resnico v obraz, kakor jo zaslužijo. Ko bi človek mogel na kaki strani gratulirati dr. Rojca, bi mu jaz očitil, da je veliko premilo in premeško otipal one, ki so največje graje vredni. Dr. Rojc je strokovnjak in kot tak je važen mirno misliti in govoriti o svojih stvareh; ali lajnik ne more biti tako miren nasproti nemarnosti, ki zadeva naravnost človeško zdravje na telesu in na duhu. Ali dr. Rojc je vendar sprožil stvar, in menda z vso pravico se prebivalstvo nadeja, da bo konec gnobiti in nepredvidnosti na kraji, kjer razpolagajo tako nepravilno s človeškim življenjem, da rabim najmilejši izraz.

Za Boga! ostanimo samo pri prostorih omejenih bolnice in blaznice. Kako se more trpeti tako poslopje s prostori, ki jih zaresni ljudje primerjajo z brlogi! Velik del poslopja ima že glavno napako, da so prostori pri tleh pod površino zemlje, in vendar je že po postavi zapovedano, da morajo celo zasobna poslopja zidati s podovi dolenjih prostorov nad površino zemlje. Za svitlobo primerno, za gorkoto in pa za prozračje morajo skrbeti celo zasobniška poslopja; v taki javni bolnici pa da bi tega treba ne bilo! Zdravi ljudje potrebujejo dovoljne ventilacije, a v Goriški bolnici se smejo nepostavnosti trpeti nasproti bolnikom ter se sme krčiti celo zrak tem, ki so ga najpotrebniši.

Kjer se zdravi ljudje preveč gnetejo po jednih in istih sobanah, jih policija postavno razganja in primerno razdeljuje; v Goriški bolnici pa se smejo bolniki kopičiti drug nad drugim, kakor so se izražili poleg dr. Rojca tudi drugi zdravniki.

Po 35, oziroma 45 kubičnih metrov zahteva postava, da se da prostora jednemu bolniku; v Gorici pa naj se zdravijo bolniki s polovico in še

manj prostorom za jednega bolnika! In v tako skrčenem prostoru naj bodo ti bolniki še brez primerne svitlobe, gorkote in brez zadostnega zraka.

Boljše in večje zasobne hiše si napravljajo dandanes ledenice doma; a bolnica in blaznica, ki je javna, in ki ima in vsprejemlje nevarne bolnike, sme ostajati brez lastne ledenice. Po led hodijo po 1/4 ure hoda, in vsakdo ve, da se primerijo slučajji, ko ni možno čakati toliko časa. To so silno velike nedostatnosti. Jedna najhujših in najnevarnejših napak pa se nahaja v mrtvašnici.

Na 10. strani Rojčeve brošure je brati v tem pogledu naslednje. „Členi 210 do 218 (dotične postave za bolnice) določujejo, da mora biti mrtvašnica na samem, da mora imeti peč, primerno prezračbo itd. V bolnici usmiljenih bratov pa je vse ravno nasprotno. Mrtvašnica je tu združena z zadnjo sobo za blazne z obokom, v katerem je stranišče; na desni strani je kopelj, nad njo pa soba št. 65 za 10—13 bolnikov, ki so v observaciji; ti morajo postati blazni, tudi ko bi še ne bili, ako vedo, da imajo pod seboj mrtvašnico, ki niti ni obočena, ampak samo sofitovana. Mrtvašnica je brez peči, tako da truplo lahko zmrzne in brez ventilacije, tako da okuži lahko tudi bolnike nad seboj.“

Ali ne pretresejo človeka take besede o dejanskih razmerah? Ali ne tiči že samo v mrtvašnici največ nevarnosti, da bi se ne zanesla bolezen iz bolnice na zunaj? In nad mrtvašnico se nahaja še soba za osebe, o katerih še ni jasno, ali so bolni na duhu; kaj morajo taki ubogi ljudje prestajati, ko vedo, da so pod njimi mrličji! Taka soba bi bila pač primerna za najhujše jetnike, kakor pa za nedolžne, itak pomilovanja vredne bolnike.

Pa dovolj tega; saj je že sama ta stran pretužna, in ko bi ne bilo nobenih drugih napak, bi morale naše občine pojedine ali skupno takoj obrniti se do visoke vlade s prošnjami, da se odstrani takoj vsa, kar zahteva kritika dr. Rojčeva. V interesu vsega prebivalstva morajo naše občine prve siliti na to, da segne vlada vmes, potem ko so dokazane nepostavnosti in nevarnosti Goriške javne bolnice usmiljenih bratov.

Bolezen se je že tako maščevala nad bolnico in Goriškim mestom; dr. Rojc je bil do časa opozoril na to, in je samo želel, da bi njegovo proštevno ne ponavljalo istih žalostnih dogodkov. Gorici je prorokoval dr. Rojc žalostne dni v bodočnosti zastran novega pokopališča, in nihče ne ve, da ne ostane pravi prorok tu in tam. Naše občine pa naj skrbijo na podstavi Rojčeve kritike, da visoka vlada takoj vse ukrene, kar bi utegnilo odstraniti sedanje hude napake v imenovani bolnici, dr. Rojcu pa presrečna hvala v interesu cele dežele.

B.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je krajnemu šolskemu svetu v Velikem Gabru za zgradbo šole 300 gld.

— (Odlikovanje.) Zlati zaslužni križec dobil je gozdarski pristav Josip Lasič v priznanje njegovega delovanja pri vodstvu lani po kaznjencih dovršenih del pri hudournikih na Koroškem.

— (Pisateljskega podpornega društva) izredni zabavni večer, poslednji v tej dobi, bode jutri ob navadnej uri v čitalnični restavraciji. — Predsedoval bode g. Ant. Svetek, čital pa g. Fran Podkrajšek.

— (Metelkovo ustanovo) so dobili gg.: Gros Peter, nadučitelj v Zagorji, Kcel Alojzij, učitelj v Ihanu, Knific Luka, nadučitelj na Trati, Koncilijski Fran, nadučitelj v Žužemberku, Puncuh Leopold, učitelj v Podvelbu in Tomšič Štefan, nadučitelj v Starem Logu.

— (Učiteljski Tovarš.) List za šolo in dom ima v svoji 8. številki naslednjo vsebino: Pouk v slovenščini. (Spisal Janko Toman.) — Zgodovina pedagogije. — Knjiga slovenska v XIX. veku.

— Slike iz narodnega govora. (Ivo od Hublja.) — Pesmaričica po številkah. (Ant. Foerster.) — Razpis častne nagrade. — Književstvo. — Dopisi. — Premene pri učiteljstvu. — Natečaji.

— (V Ameriko) odpeljalo se je preteklo sredo 7 gospodarjev iz Črnomlja s svojimi rodbinami. Naselili se bodo v Slovencem najbolj priljubljeni državi Minnesoti, kjer biva že mnogo probujenih naših rojakov, ki prav pridno naročujejo slovenske liste. Bodi izseljencem sreča mila.

— (Vreme,) dolgo vrsto dni lepo, se je danes popolnem sprevrglo. Zjutraj začelo je deževati, od 10. uri dopoldne pa neprenehoma močno sneži. Suši je odpomagano, a bati se je, da bode sneg škode napravil.

— (Tatvina.) Delavcu V. Kranjcu na Karlovski cesti ukrad je včeraj tat, kateremu je policija že na sledu, srebrno uro z verižico in nekaj obleke, vkupe v vrednosti 28 gld.

— (Iz Šent Petra na Notranjskem) se nam piše: Visoko ministerstvo ustreglo je naši želji, da se tudi v Šent Petru na Krasu poštni in brzojavni urad združita. Imeli smo sicer že brzojavni urad na železnici, a tukajšnjemu prometu to ni zadostovalo. Naša trgovina zahteva, da se tudi brzojavne denarne nakaznice lahko dobivajo in odajajo, kar je pa le ondu mogoče, kjer je državna brzojavna postaja. Pri nas je tudi vedno potujočih tujcev, ki o denarnih neprilikah nakaznic potrebujejo. Iz Zagorja in Knežaka so morali dozdej v Postojino po denar hoditi, to je bilo do 5 ur hoda, sedaj se jim bode pot skrajšal. Kdaj se odpre brzojavna postaja, bode Vam ob svojem času naznanil.

— (Petdesetletnico) praznovalo bode dne 23. in 24. t. m. štajersko obrtno društvo v Gradci. Slavnost bode zanimiva zlasti zaradi tega, ker se bode ob jednom praznoval spomin pokojnega nadvojvode Ivana, ki je pred 50 leti društvo ustanovil, ki ima tudi za ustanovitev kmetijske družbe kranjske velike zasluge ter je s svojim uplivom pripomogel, da so začele izhajati Bleiweisove „Novice“. Vsled povabila sklenil je kranjskega obrtnega društva odbor v včerajšnji seji, da odpošlje deputacijo štirih članov k tej slavnosti, s katero bode združena obrtna razstava. Ko bi se še kdo razen udov hotel udeležiti te slavnosti, naj to naznani obrtnega društva odboru, da mu preskrbi potrebne ustopnice.

— (Dvoboj v Varaždinu,) o katerem smo včeraj pisali, ni imel hudih posledic, kajti da našnji Dunajski listi priobčujejo že telegrame, da grof Vojkffy niti ranjen ni.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Celovec 14. aprila. Princ Jurij Saksonski prišel z rodbino semkaj obiskat svojo hčer, nadvojvodinjo Marijo Josipino.

Dunaj 14. aprila. Za ustno pogajanje z ogerskim pododsekom volila je avstrijska kvotna deputacija tudi pododsek, v katerem so: Revertera, Dumba, Jaworski, Kaizl, Poklukar in Menger.

Praga 14. aprila. Fidejkomisno veleposelstvo izvolilo grofa Kolovrat-Krakovskega državnim poslancem. Liberalna stranka ni volila.

Pariz 14. aprila. Izmej 95 potovalcev, bivših na krovu ponesrečenega parobroda „Victoria“ jih je 12 utonilo, večinoma ženske in otroci.

„Dijaška kuhinja“ v Celji.

Veselo je videti, kako živahno se naši domoljubi udeležujejo in žrtvujejo za ta blagi namen, visoko se mora čislati ta požrtovalnost z ozirom na to, da mora biti dandanes posebno Slovenec ud in podpiratelj mnogobrojnih društev in podjetij. Potreba našega društva se je pokazala ravno v tem in obilni sad ne bode izostal. Kako hvaležen je deček in pridni dijak zdaj, ko se vendar jedenkrat na dan z dobro hrano preskrbi! Prej jih je mnogo bilo po več dni v tednu brez kosila, mnogo jih je moralo radi tega gimnazijo popustiti, celo oboleli so vsled stradanja.

Jako vrolo so se obnesli posebno naši štajerski duhovni, ki so skoro vsi kot udje pristopili dijaški kuhinji. Prvo letno poročilo bode zelo zanimivo.

Po zadnjem izkazu so darovali dalje:

Prevzv. Hugo knez Windischgrätz	5 gld.	—	kr.
Prevzv. Veriand knez Windischgrätz	10	—	—
Preč. g. dr. L. Gregorec, kanonik, državni poslanec	5	—	—
Preč. gosp. Kozinc, vikar v Slatini	2	—	—
Preč. gosp. Josip Sever, župnik v Zavodju	5	—	—
Preč. gosp. Jakob Filip Bohinc, dekan v Braslovčah	5	—	—
Preč. gosp. Klančnik, def. duhovnik v p. v Braslovčah	10	—	—
Preč. gosp. J. Hribnik, kaplan v Braslovčah	2	—	—
Preč. gosp. Emeran Slander, oskrbnik v Radgoni	5	—	—
Preč. gosp. Fran Heel, kaplan v Radgoni	2	—	—
Preč. gosp. Alojzij Sever, kaplan v Radgoni	2	—	—
Preč. gosp. Valent. Par, župnik v Gotovljah	5	—	—
Gosp. Anton Petriček v Zavci, gg. Waida, Kugler, Janežič, dr. Horvat, dr. Lemež, dr. Vrečko v Celji mesečnino, vkup	3	50	—
Gosp. Miško Bregar v Celji	1	—	—
Gosp. prof. Maks Pleteršnik v Ljubljani	5	—	—
Preč. gosp. Josip Jeraj, župnik v Zavci	5	—	—

Preč. gosp. Mart. Pintar, duhovnik v Radečah 5 gld. — kr.
Gos. Jakob Kandič, c. kr. knjigovodja v p.
v Trstovih v Ljubljani 2 „ 50 „
Preč. gosp. Josip Žebel, župnik v Mozirji
postal je pokrovitelj in daroval letos 12 „ 50 „
Bog plati vsem!
Daljne darove sprejema podpisani
Maks Veršec,
blagajnik.

Trajni zdravilni vspeh. Vsakršno trganje po
hrbtu in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi maza-
nje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. **Cena steklenici 80 kr.** Vsak dan razpošilja po poštenu po-
vzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvor. založnik, na Dunaji,
Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno
Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in pod-
pisom. 4 (19-3)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-13)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:
14. aprila.
Pri **Siemu:** Simpson, Lamm iz Berolina. — Böhm,
pl. Ivančič iz Dunaja. — Halnschka iz Metlike. — Dr. En-
mann iz Kamenice. — Kokalj iz Hercegovine. — Kos, Fery,
Färber, Metzger, Mautner iz Dunaja. — Spendruz iz Grada-
ca. — Iseckekul iz Zagreba. — Grofca, Pace iz Turna.
— Globodnik iz Kranja. — Mencinger iz Krškega. — Drech-
ler s soprogo iz Istre. — Grill z Vač. — Beer, Nauša iz
Ljubljane.
Pri **Walli:** Buckl, Theiss, Schweinburger iz Dunaja.
— Loy iz Kočevja. — Drill, Reinschardt, Ritschl iz Dunaja.
— Dermule iz Sevnice.
Pri **Virantu:** Papesch iz Dunaja. — Reiner iz Met-
like. — Zavodnik iz Žuženberka. — Klemenčič iz Št. Vida.
— Mlakar iz Lukovca.
Pri **južnem kolodvoru:** Teichmann iz Dunaja. —
Prodinger iz Celovca. — pl. Hasslacher iz Maribora. — Bern-
hard iz Pletenjaka. — Skrinarič iz Dunaja. — Jelletich iz
Lipoglave. — Miklauc iz Poljap. — Musina iz Trsta. —
Gorjup iz Gorice.
Pri **bavarskem dvoru:** Grabovšek iz Litije.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
14. aprila	7. zjutraj	732.53 mm.	5.2° C	sl. svz.	jaa.	1.70 mm.
	2. pop.	730.48 mm.	15.2° C	z. zah.	d. jaa.	
	9. zvečer	730.09 mm.	9.8° C	sl. jz.	d. jaa.	dežja.

Srednja temperatura 10.1°, za 1.0° nad normalom.

Dunajska borza
dne 15. aprila t. l.
(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 80.95	gld. 81.05
Srebrna renta	„ 82.05	„ 81.95
Zlata renta	„ 113.15	„ 113.10
5% marčna renta	„ 97.15	„ 97.10
Akije narodne banke	„ 875.00	„ 875.00
Kreditne akcije	„ 288.40	„ 288.30
London	„ 127.00	„ 127.00
Srebro	„ 10.04	„ 10.03 1/2
C. kr. cekini	„ 5.96	„ 5.95
Nemške marke	„ 62.30	„ 62.25
4% državne srečke iz l. 1854.	250 gld.	129 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864.	100 „	50 „
Ogerska zlata renta 4%	„ 101.00	„ 80 „
Ogerska papirna renta 5%	„ 88.00	„ 30 „
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	105 „	50 „
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld.	116 „
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlat. zast. listi	126 „	50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „	50 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 „	50 „
Kreditne srečke	100 gld.	178 „
Rudolfove srečke	10 „	18 „
Akije anglo-avstr. banke	120 „	107 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	220 „	220 „

BRATA EBERL
prodajata najboljša in najcenejša
oljnate barve, lake in firneke
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njihino stroko spadajoče blago. (87-49)
LJUBLJANA. Za franciškansko cerkevijo, v hiši
gospoda J. Vilharja hiš. šte. 4. **LJUBLJANA.**

MARIJA DRENİK.
Predtiskarija.
Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.
Snovi za vezanje. Harlandska preja.
Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.
Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Poslano. (7-14)
GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepiljujoče pice,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine I
želudca bolesti grkljana I proti mahnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari I Widn.

Do 1. junija in od 1. septembra stanovna
znižana za 25%.

Zdravilni kraj
KRAPINSKE TOPLICE
na Hrvatskem,
ki so oddaljene 1 uro od postaje „Zabok-Krapin-
ske Toplice“ Čakathura-Zagrebske (Zagorjan-
ske) železnice, odprle so se zopet 1. aprila. Se-
zona traja do konca oktobra. Akvattherme teh
toplic, dosega 30° do 35° R., so neprekosljive v
svojej izrednej zdravilnosti pri protinu, trganju v
udih in členkih ter njega naslednjih, ischijadi,
neuralgiji, košnih boleznih in ranah, kronični
Brightijevi boleznim, mrtvoudu itd. Zavod ima velike
vdujake, polne posebne banje iz marmora,
douche-kopeli, dobro urejene audarje (potilnice). V
pospeševanje zdravljenja v kopeljih uporablja se oziroma
masseže in elektrika itd. Priprava in elegantno
opravljena stanovanja, izvrstne restavracije z
velikimi obednicami, kavarnami in biljardnicami,
lepi topliški salon, topliška godba, park, biblio-
teka in zmerne cene obetajo prijetno bivanje še pri skrom-
nih sredstvih. V Krapinske Toplice se pripelje po
železnici z Dunaja via Dunajsko Novomesto-Kanizsa-
Čakathura, iz Budimpešte via Čakathura v „Za-
bok-Krapinske Toplice“, iz Trsta via Zidani most-
Zaprešič v „Zabok-Krapinske Toplice“. Od 1.
maja naprej vozijo omnibusi pri prihodu vsakega
vlaka mej Toplicami in postajo „Zabok-Krapinske
Toplice“. Cena za osebo 80 kr. Iz postaje južne že-
lezniice Poličane vozi vsak dan v Krapinske Top-
lice po prihodu Dunajskega poštne vlaka ob 9 1/2. uri
zjutraj poštni omnibus. Voznina za osebo 3 gld.
Daljna pojasnila o toplicah dajeta vodstvo toplie in njih
zdravnik dr. Josip Weingerl ravno tam. Brošurice
o toplicah dob se po vseh knjigarnah, prospekti
pa pri vodstvu.
Krapinske Toplice, v aprilu 1887. (259-1)

Umrli so v
Ljubljani:
14. aprila: Josip Auer,
čevljar, 70 let, Mestni trg
št. 17, za starostjo. — Lo-
renc Blaž, branjevec, 50 let,
Kolodvorske ulice št. 16,
za jetiko. — Janez Kotar,
uradnega sluga sin, 15 let,
Hradeškega vas št. 9, za
plučnico.
15. aprila: Vincencij
pl. Marochini, umirovljeni
ces. kr. major, 69 let, Sv.
Petra cesta št. 4, za srčno
hibo. — Ivana Korbar, pe-
rica, 21 let, Rečne ulice
št. 5, za jetiko. — Rajko
Karlinger, kavarar, 46 let,
Stari trg št. 21, za jetiko.
V deželnej bolnici:
13. aprila: Josipina
Požlep, gostija, 64 let, za
mrtvoudom.

FRANKLOFFOV GRAND AMERICAN CIRCUS.
Prva letuča ekpedicija po Evropi.
Na travniku poleg Lattermannovega drevoreda.
V soboto 16. in v nedeljo 17. aprila 1887.
Vsak dan dve veliki gala-predstavi
višje konjske dresure, gimnastike, atletike, komičnih
prizorov, baleta in pantomime.
Non plus ultra, kar se tiče dresure: Čudoviti volti
z nenavadnimi produkcijami na bočkah, lestvah, stopnicah, gugalicah, katere je
svobodno izučil mr. John, ki jih bode tudi predstavil. — Ti volti so se pred
tremi tedni v Ljubljani nakupili in v tem kratkem času tako čudovito izučili!
Jahanje in predstavljanje najboljših v jahanji in drugače pro-
sto izučenih konj, manever-kadrijle in prizori.
Nastop topne kraljice in atletinje Miss Ayda iz Royal-circusa v
v Brusliji in vseh angažovanih umetnikov in umetnic.
Začetek I. predst. ob 4 1/2. uri popoldne, II. predst. ob 7 1/2. uri zvečer.
Cena prostora: Sedež s številko gld. 1.20, I. prostor 80 kr., II. prostor
60 kr., galerija 30 kr. — Pri popoldnanski predstavi plačajo otroci polovico.
Na mnogobrojni obisk usoja se uljudno vabiti z valespoštovanjem
Ravnateljstvo
Mark van Oss, koncesionar. L. Pfortke, lastnik in podjetnik.
Umetniško vodstvo: Ravnatelj L. Frankloff.
NB. Vsekako bodo neprekosljivo le napovedane predstave tukaj,
ker bode že v ponedeljek 18. aprila predstava na Vrhniki, v torek 19.
v Postojini, v sredo 20. in v četrtek 21. v Gorici, v petek 22. jedna
v soboto 23. in v nedeljo 24. po dve predstavi v Trstu.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI
sta izšli knjigi:
Ivan Zbogar.
Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kr-
šičnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.
Knez Serebrjani.
Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°,
609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE
ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti
bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta
pristni sawo, če imata našo uradno registrovano varstveno
znamko in firmo. (856-99)
Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de-
likates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincoje proti poštnemu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allogasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).